

HỒI MỘT TRĂM TÁM MƯƠI HAI THẤY NGỰA CHẾT KỂ MỪNG NGƯỜI TỬ

Hua Khang Hy mỉm cười hỏi:

- Vậy người chuẩn bị dự cuộc đua với hần đi! Tổ chức cuộc đua thế nào?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Bọn nô tài mỗi bên lựa mười con ngựa để đua mười kíp. Ở tiền đặt cuộc là một vạn lạng bạc, bên nào được thì bên đó lấy.

Nhà vua lại hỏi:

- Chỉ đua mười kíp thôi thì chưa chắc đã biết được những cái hay của giống ngựa Vân nam. Người có hiểu chúng đua đến bao nhiêu ngựa không?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài trông tàu ngựa có ước chừng năm, sáu chục con.

Nhà vua phán:

- Vậy người đấu với hần năm, sáu chục kíp và cho chạy đường dài. Hay hơn hết là đi về ngả Tây Sơn để ngựa chạy đường núi.

Nhà vua ngó sắc mặt Vi Tiểu Bảo có điều quái dị liền nói tiếp:

- Con mẹ nó! Làm gì mà phải lo lắng? Người có thua trăm cũng cho tiền chứ sao?

Vi Tiểu Bảo không dám nói đến tai vua vụ cho ngựa của Ngô ứng Hùng ăn chất độc. Mười phần gã ăn chắc đến chín. Những cuộc đua này gã thắng thì Hoàng đế lại tưởng là giống ngựa Vân Nam chẳng ra gì rồi đưa đến kết quả làm hư việc lớn khi hành quân giáp trận.

Gã nghĩ vậy nên mỉm cười, ngáp ngừng tâu:

- Nô tài bản khoản không phải vì vấn đề tiền bạc.

Bổng vua Khang Hy ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Giống ngựa Vân Nam dai sức mà lại giỏi chịu đựng chạy được đường dài thì gã tiểu tử Ngô ứng Hùng cho vận từ Vân Nam tới đây một bầy để làm gì?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Nô tài chắc hẳn muốn khoe ngựa ở Vân Nam nhà hẳn là giống ngựa tuyệt hảo để hãnh diện với mọi người.

Vua Khang Hy chau mày nói:

- Không phải thế! Đó là... đó là gã tiểu tử muốn trốn đi.

Vi Tiểu Bảo chưa hiểu rõ liền hỏi:

- Hoàng thượng muốn bảo hẳn muốn trốn đi ư ?

Nhà vua đáp:

- Đúng thế!

Rồi lớn tiếng hô thái giám vào phán bảo:

- Các người lập tức truyền chỉ cho Cửu môn đề đốc đóng hết cả chín cửa thành lại, cấm hết mọi người không được ra ngoài. Đồng thời truyền phò mã Ngô ứng Hùng vào cung ra mắt trẫm.

Mấy tên Thái giám lĩnh chỉ đi ngay.

Vi Tiểu Bảo hơi biến sắc hỏi:

- Tàu Hoàng thượng! Chẳng lẽ tên tiểu tử Ngô ứng Hùng dám trốn chạy ư? Nếu vậy thì hẳn lớn mật quá!

Nhà vua lắc đầu đáp:

- Trẫm chỉ mong lời phỏng đoán của mình là sai lầm, nếu không thì Ngô Tam Quế sẽ cử binh lập tức. Hiện giờ chúng ta chưa bố trí được hoàn hảo.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Chúng ta chưa bố trí được hoàn hảo thì Ngô Tam Quế vị tất đã chuẩn bị được đầy đủ.

Mặt rồng lộ vẻ lo âu, nhà vua nói:

- Không phải đâu! Ngô Tam Quế từ ngày mới đến Vân Nam đã chiêu binh mãi mã, nấy lòng tạo phản. Hắn đã chuẩn bị mười mấy năm trời, còn ta mới bắt tay vào việc một hai năm thì kịp hắn thế nào được?

Vì Tiểu Bảo đành kiếm lời an ủi:

- Nhưng Hoàng thượng thông minh tài trí, chỉ chuẩn bị một năm cũng đủ đối phó với hoạt động hai chục năm của Ngô Tam Quế.

Nhà vua vung chân đá rú vào người gã và cười nói:

- Ta đá người một cước liệu có bằng Ngô Tam Quế đá người hai chục cước không? Con mẹ nó! Người đừng có khinh thường Ngô Tam Quế. Thằng cha đó rất giỏi nghề dụng binh xuất trận. Lý Tự Thành lợi hại là thế mà còn bị hắn đả bại. Hiện nay trong triều không có tướng nào đối thủ với hắn được.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta ỷ vào số đông để thủ thắng. Hoàng thượng phái mười vị tướng quân xuất trận thì con mẹ nó, mười người đánh một chẳng chột cũng què.

Nhà vua lắc đầu nói:

- Vụ này cần có một tên làm đại nguyên soái mới được. Giả tỷ trong bọn thủ hạ ta có một tên Từ Đạt, Thường Ngô Xuân hay Mộc Anh thì chẳng lo.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hoàng thượng ngự giá thân chinh còn hay hơn bọn Từ Đạt, Thường Ngô Xuân, Lý Văn Trung, Mộc Anh. Ngày trước Minh thái tổ cũng đã ngự giá thân chinh đánh Trần Hữu Lượng.

Vua Khang Hy nói:

- Người chỉ biết nịnh bợ, nói những điều gì Diếu, Sằng, Dũ, Thang thông minh tài trí. Nếu thật là người thông minh thì trước hết phải tự biết mình. Hành quân lâm trận há phải việc tầm thường? Ta chưa từng chiến đấu bao giờ thì đối phó với Ngô Tam Quế làm sao nổi? Mấy chục vạn binh mã mà không có người chỉ huy khôn ngoan tất chẳng tránh khỏi thất bại tan tành.

Nhà vua ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngày trước nhà Minh đã gặp cuộc biến ở Thổ Mộc Bảo, Hoàng đế tin lời của tên thái giám Vương Chấn ngự giả thân chinh khiến cho mấy chục vạn đại quân hoàn toàn tan vỡ bởi tên thái giám ngu xuẩn hồ đồ. Cả Hoàng đế cũng bị địch quân bắt sống.

Vì Tiểu Bảo giật bắn người lên vội nói:

- Tàu Hoàng thượng! Nô tài chỉ là một tên thái giám giả hiệu mà thôi.

Vua Khang Hy cười khanh khách đáp:

- Người bất tất phải sợ hãi. Dù người có là thái giám thật hiệu thì ta cũng chẳng phải là hôn quân như Minh Anh Tôn, nghe người một cách hồ đồ.

Lát sau thái giám vào báo: Quan Cửu môn đề đốc đã phụng chỉ đóng cửa thành.

Nhà vua yên tâm được một phần thì tên thái giám khác vào tâu:

- Phò mã đi săn chưa về mà các cửa thành đều đóng chặt, không thể ra ngoài tuyên triệu được.

Vua Khang Hy nghe báo, đẩy bàn ra, đứng phắt dậy la lên:

- Quả nhiên hần chạy trốn rồi.

Ngài lại hỏi thái giám:

- Công chúa Kiến Ninh đâu?

Thái giám đáp:

- Tàu Hoàng thượng! Công chúa hiện còn ở trong cung.

Nhà vua hần học nói:

- Tên tiểu tử đó tuyệt không còn chút tình nghĩa phu thê nào hết.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài xin rượt theo tiểu tử kia.

Nhà vua hỏi thái giám:

- Phò mã ra khỏi cửa thành vào hồi nào?

Thái giám đáp:

- Tàu Hoàng thượng! Nô tài đến phủ phò mã tuyên chỉ thì viên tổng quản nói là phò mã đi sẵn, ra khỏi cửa thành vào lúc sáng sớm.

Vua Khang Hy hăng giọng một tiếng rồi nói:

- Thằng lỏi này đáo để thiệt! Hắn nhân bữa nay trăm triệu công chúa vào cung liền thừa cơ tẩu thoát.

Ngài nhìn Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Hắn đã đi sáu bảy giờ rồi, có rượt theo cũng không kịp. Hắn cho đưa mấy chục ngựa từ Vân Nam tới là để thay đổi ở dọc đường đăng trốn về Côn Minh.

Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Quả nhiên Hoàng đế liệu việc như thần. Ngài vừa nghe nói hắn cho đưa ngựa từ Vân Nam đến đã đoán ngay được là hắn định trốn chạy.

Gã thấy nhà vua vẻ mặt dăm chiêu, không dám nịnh hót rông càn.

Đột nhiên gã chợt nhớ ra điều gì liền cười nói:

- Xin thánh thượng an tâm, nô tài có cách bắt hắn trở lại.

Nhà vua hỏi ngay:

- Người có biện pháp gì? Không được nói nhăng nói càn. Nếu giống ngựa ở Vân Nam quả nhiên dai sức mà hắn dờn xa Bắc Kinh rồi cải trang thì rượt theo chẳng tài nào đuổi bắt được.

Vi Tiểu Bảo không chắc tên mã phu của mình đã cho toán ngựa Vân Nam của Ngô ứng Hùng ăn bã đậu hòa thuốc độc được chưa nên chẳng dám huênh hoang khoác lác gì trước mặt Hoàng đế.

Gã liền tâu:

- Kể vì thần đã ăn lộc chúa phải dốc dạ trung quân. Nô tài xin hết sức rượt theo, nếu không kịp cũng phải đành chịu.

Vua Khang Hy gật đầu nói:

- Hay lắm!

Ngài liền cầm bút viết một đạo thượng dụ, kiếm ngọc ấn vào, sai quan Cửu môn đề đốc mở cửa thành cho Vi Tiểu Bảo ra. Ngài lại dặn:

- Người đem nhiều binh sĩ ở Kiều Ky Doanh đi theo, nếu Ngô úng Hùng chống đối thì cứ việc vây đánh.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài xin tuân dụ.

Gã đón lấy thượng dụ chạy như bay ra cửa cung.

Công chúa đang chờ vừa thấy gã chạy ra liền la gọi:

- Tiểu Quế Tử! Người làm gì mà vội vã thế?

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng đáp:

- Không thể chần chờ được! Đức lang quân của điện hạ chạy đi rồi.

Gã vừa nói vừa chạy không dừng bước lại.

Công chúa tức mình thóa mạ:

- Tên thái giám chết đâm kia! Không còn thói phép nào nữa. Hãy đứng lại cho ta hỏi.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Nô tài đi bắt ông chồng về cho điện hạ, phải đeo sao đội nguyệt, ngựa không dừng vó.

Gã nói loạn ầu xong mấy câu thì người đã chạy xa rồi.

Vi Tiểu Bảo ra ngoài cửa cung liền nhảy vọt lên ngựa chạy về phủ, thấy Triệu Lương Đồng cùng bọn Trương Dũng ba người đang ngồi uống rượu trong khách sảnh thì không khỏi sửng sốt. Gã lập tức trở gót đi triệu mấy chục tên thân binh, hét chúng bắt trói bọn Trương Dũng lại.

Toán thân binh liền vâng lệnh thi hành.

Trương Dũng ngang nhiên hỏi:

- Xin đô thống đại nhân cho biết bọn tiểu tướng đã phạm tội gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Coi thượng dụ đây! Ta không rảnh để giải thích cho các người.

Gã vừa nói vừa tay cầm thượng dụ giơ lên. Gã lại hạ lệnh:

- Điều động ngay một ngàn quân sĩ ở Kiều Kỵ Doanh, năm mươi tên ngự tiền thị vệ đến trước phủ chờ lệnh cùng chuẩn bị ngựa cưỡi.

Bọn thân binh vâng lệnh đi ngay.

Vì Tiểu Bảo lại nhìn Triệu Lương Đống nói:

- Tên tiểu tử Ngô ứng Hùng chạy trốn rồi. Ngô Tam Quế dấy binh tạo phản. Chúng ta phải xuất hành rượt theo.

Triệu Lương Đống la lên:

- Thằng lỏi con đó lớn mật quá! Ty chúc sẵn sàng chờ lệnh.

Vì Tiểu Bảo lại dặn bọn thân binh:

- Các người hãy giữ kỹ ba tên này. Triệu tổng binh! Chúng ta đi thôi.

Trương Dũng la lên:

- Vì đô thống! Nếu đô thống không cho ty chúc xuất lực thì khó lòng bắt nổi Ngô ứng Hùng.

Vì Tiểu Bảo sững sốt hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Trương Dũng nói:

- Vì đô thống không hiểu hấn chạy đường nào?

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Trương đề đốc biết đường nào hay sao?

Trương Dũng đáp:

- Đúng thế! Ngô Tam Quế phái bọn ty chúc lai kinh. Lão nói là để triều kiến Hoàng thượng. Bây giờ bọn ty chúc mới biết lão mưu đồ phản nghịch. Thừa đô thống đại nhân! Trước nay ty chúc vẫn không phục Ngô Tam Quế, nhất quyết không chịu hòa mình vào dòng nước dơ bẩn với lão. Lão điều động bọn ty chúc

ba người dời khỏi Vân Nam vì lão biết rõ bọn ty chúc không theo lão hành động phản nghịch, sẽ làm hư đại sự của lão.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Những lời Trương đề đốc nói đó chân hay giả ta biết thế nào được?

Vương Tiến Bảo nói theo:

- Năm ngoái Ngô Tam Quế đã định giết ty chúc, may nhờ Trương đề đốc hết sức bảo đảm mới khỏi mất đầu.

Trương Dũng lại hỏi:

- Nếu bọn ty chúc ba người đồng mưu với Ngô ứng Hùng thì sao còn ở lại đây, không chạy trốn cùng hần?

Vì Tiểu Bảo nghe nói có vẻ hợp lý, trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Hay lắm! Nếu các vị không vào hòa với Ngô Tam Quế, thì để khi trở về ta sẽ tra hỏi kỹ càng.

Đoạn gã bảo Triệu Lương Đống:

- Triệu tổng binh! Đuổi người là việc gấp. Chúng ta đi thôi.

Trương Dũng nói:

- Đô thống đại nhân ! Vương phó tướng rành coi vết chân ngựa, nhất là vết móng ngựa Vân Nam, y chỉ ngó qua là biết liền.

Vì Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Bần lãnh này chắc cũng có chỗ tác dụng. Nhưng cho y đi theo lối ra giữa đường y giỡn quẻ là mình mắc bẫy thì làm thế nào?

Tôn Tư Khắc từ nãy giờ vẫn yên lặng, bỗng lên tiếng:

- Đô thống đại nhân! Đại nhân cột tiểu tướng lại, rồi đem theo Trương đề đốc và Vương phó tướng. Nếu hai vị đó có hành động khác lạ thì chém đầu tiểu tướng đi.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hay lắm! Tướng quân quả là một người nghĩa khí. Vụ này ta chưa có chủ ý gì. Bây giờ hãy bói một quẻ xem nào? Trương đề đốc! Ta cùng đề đốc gieo ba tiếng thò lò. Đề đốc thắng thì ta theo ý các vị, bằng đề đốc thua thì ta mượn thủ cấp của các vị.

Gã không để Trương Dũng nói gì nữa, lớn tiếng hô:

- Gia nhân đâu? Lấy bộ thò lò ra đây!

Vương Tiến Bảo nói:

- Tiểu tướng có đem theo bộ đồ thò lò bên mình. Đô thống cỡi trời để tiểu tướng lấy ra cho các vị đánh cuộc.

Vì Tiểu Bảo lấy làm kỳ, nhưng gã cũng sai thân binh cỡi trời cho Vương Tiến Bảo.

Vương Tiến Bảo thò tay vào bọc, quả nhiên bốc ra ba con thò lò gieo xuống mặt bàn cho nó réo lên những tiếng lách cách. Thủ pháp gã rất thuần thục.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Sao trong mình phó tướng lại có bộ thò lò?

Vương Tiến Bảo đáp:

- Tiểu tướng bản tính ham mê cờ bạc, nên bao giờ cũng đem theo bộ thò lò. Nếu không có người đánh thì tay mặt đánh với tay trái.

Vì Tiểu Bảo trong lòng cao hứng hỏi:

- Hai tay cùng của mình cả mà đánh bạc với nhau thì cách thanh toán thua được thế nào?

Vương Tiến Bảo đáp:

- Tay trái thua thì tay mặt đánh tay trái một quyền. Tay mặt thua thì tay trái đánh tay mặt một quyền.

Vì Tiểu Bảo thích chí cười ha hả reo lên:

- Thú thiệt! Thú thiệt!

Gã nói tiếp:

- Lão huynh cùng ta chí đồng đạo hợp, nhất định là người tốt rồi. Lại đây! Ta tha tuốt cả hai vị tướng quân.

Gã quay sang Vương Tiến Bảo:

- Vương phó tướng! Ta cùng phó tướng mỗi người gieo ba tiếng bạc. Bất luận ai thắng ai bại, chúng ta đều cùng nhau đi rượt theo Ngô ứng Hùng. Ta thắng thì để chuộc tội vừa rồi đã vô lễ cùng ba vị. Các vị thắng thì ta đập đầu tạ tội.

Bọn Trương Dũng nổi lên tròng cười khanh khách, đồng thanh đáp:

- Cái đó thì bọn tiểu tướng không dám đâu.

Vì Tiểu Bảo lượm bộ thò lò lên cầm tay toan gieo xuống thì một tên thân binh chạy vào bẩm: Kiêu Kỳ Doanh binh cùng Ngự tiền thị vệ đã đến đông đủ ở ngoài phủ để chờ lệnh.

Vì Tiểu Bảo liền thu bộ thò lò lại rồi nói:

- Vụ này không thể chần chờ được. Rượt theo Ngô ứng Hùng là việc gấp. Bốn vị tướng quân! Chúng ta thượng lộ đi thôi.

Rồi gã thống lãnh bọn Triệu Lương Đống, Trương Dũng bốn người ra ngoài phủ điểm lại binh mã nhắm hướng Nam trực chỉ.

Vương Tiến Bảo đi trước dẫn đường.

Đoàn quan quân rượt theo được mấy dặm đường, bỗng Vương Tiến Bảo nhảy xuống nhìn vết chân ngựa trên mặt đường rồi nói:

- Đô thống đại nhân! Thật là quái lạ! Vết chân ngựa họ đi tới đây bỗng rẽ qua phía đông mới kỳ.

Vì Tiểu Bảo cũng nói:

- Thế thì kỳ thiệt! Hẳn trốn về Vân Nam thì đi xuống phía nam mới phải chứ? Được rồi! Chúng ta cũng rẽ qua mé đông mà rượt.

Triệu Lương Đống sinh lòng ngờ vực bụng bảo dạ:

- Hẳn chạy qua phía đông thì thật là phi lý. Hay là tên tiểu tử Vương Tiến Bảo cố ý dẫn chúng ta lạc nẻo để Ngô ứng Hùng tẩu thoát?

Gã liền cất tiếng nói:

- Đô thống đại nhân! Để tiểu tướng lãnh một cánh quân tiếp tục rút theo về phía Nam, nên chăng?

Vi Tiểu Bảo liếc mắt nhìn Vương Tiến Bảo thấy hần lộ vẻ tức giận liền đáp:

- Bất tất phải thế. Chúng ta cứ đi theo Vương phó tướng là phải. Vì y đã nuôi giống ngựa ở Vân Nam thì còn nhận làm thế nào được?

Gã còn sai thân binh lấy khí giới để cho bọn Trương Dũng ba người lựa chọn.

Trương Dũng cầm lấy thanh đại đao nói:

- Đô thống đại nhân tuy nhỏ tuổi nhưng bụng dạ quảng bác. Bọn tiểu tướng là quan quân ở Vân Nam đến đây, nay Ngô Tam Quế tạo phản mà đô thống đại nhân cũng đối đãi như người tâm phúc, tuyệt không mảy may ngờ vực, thiệt là người hiếm có.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Trương đề đốc bất tất phải tán dương ta. Ta chẳng khác chi nhà cái trên bàn thò lò. Bao nhiêu tiền bạc bỏ hết ra chơi một canh. Hễ thắng là lớn, chẳng những bắt được bao Ngô ứng Hùng mà còn giao kết thêm được ba vị hảo bằng hữu. Còn thua cũng thua lụn bại. Việc không thành thì cái thủ cấp này cũng bị hót đi luôn.

Trương Dũng cả mừng nói:

- Bọn tiểu tướng người ở Tây Lương đều là những hảo nam nhi, rất thích giao kết cũng những bậc anh hùng hảo hán. Nay được đô thống có lòng hạ cố, bọn Trương mỗi xin cố gắng hết sức, dù có vì đô thống mà hi sinh tính mạng cũng vui lòng.

Dứt lời, hần chém lưỡi đao xuống đất rồi sụp lạy Vi Tiểu Bảo.

Vương Tiến Bảo và Tôn Tự Khắc cũng sụp lạy theo.

Vi Tiểu Bảo vội nhảy xuống ngựa quỳ ở bên đường đáp lễ.

Bốn người quỳ lạy làm lễ kết giao xong đứng dậy nhìn nhau nổi lên tràng cười ha hả ra chiều khoan khoái.

Vi Tiểu Bảo ngó Triệu Lương Đống nói:

- Triệu tổng binh! Tổng binh cũng lại đây cùng nhau kết bạn. Từ nay chúng ta nên nghĩa chi lan cùng hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn.

Triệu Lương Đống đáp:

- Tiểu tướng chưa thể tin Vương phó tướng được. Chờ khi bắt được Ngô ứng Hùng tiểu tướng sẽ cùng y giao kết.

Vương Tiến Bảo tức giận quát mắng hỏi:

- Tuy ta cấp bậc kém tổng binh, nhưng cũng đường đường là một trang hán tử, tổng binh tưởng ta thêm kết nghĩa với lão lãm sao?

Dứt lời, hấn nhảy lên ngựa lao về phía trước, tiếp tục rượt theo.

Vương Tiến Bảo chạy về phía đông chừng hơn mười dặm, hấn lại xuống ngựa quan sát vết chân, và phân ngựa. Đống hấn cau mày la lên:

- Lạ quá! Lạ quá!

Trương Dũng hất hàm hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Vương Tiến Bảo đáp:

- Không hiểu vì duyên cớ gì phân ngựa nát quá, chẳng giống phân ngựa của chúng ta chút nào.

Vi Tiểu Bảo sung sướng nổi lên tràng cười ha hả nói:

- Thế thì đúng rồi! Đúng là hàng thật, chứ không lừa già dối trẻ. Dích thực là toán ngựa của Ngô ứng Hùng đó.

Vương Tiến Bảo lại nói:

- Vết chân thì đúng nhưng phân ngựa lại không phải mới kỳ.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chẳng có chi kỳ lạ hết. Ngựa ở Vân Nam đưa lên Bắc Kinh không phục thủy thổ, chẳng phân bón cũng phân tháo dạ dày, phải bảy tám ngày mới hết. Có phân nát mới đúng là ngựa ở Vân Nam.

Vương Tiến Bảo liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo thấy gã lộ vẻ kỳ bí tựa như cười mà không phải cười. Trong lòng bán tin bán nghi, hắn tiếp tục lao về phía trước để rượt theo.

Chạy một lúc nữa, Vương Tiến Bảo thấy vết chân ngựa rẽ qua ngã đông nam, hắn liền bắt ngựa cho chạy theo phía đó.

Trương Dũng nói:

- Đô thống đại nhân! Thế là Ngô úng Hùng trốn lên Thiên Tân, ra biển. Nhất định hắn đã chuẩn bị thuyền bè theo đường hải đạo xuống Quảng Tây rồi quay về Vân Nam, để dọc đường không bị quan binh ngăn chặn.

Vi Tiểu Bảo gật đầu đáp:

- Đúng thế! Từ Bắc Kinh đến Côn Minh đường xa muôn dặm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị quan binh ngăn chặn, hắn đi đường biển yên ổn hơn nhiều.

Trương Dũng lại nói:

- Chúng ta cần rượt theo cho lẹ.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tại sao vậy?

Trương Dũng đáp:

- Từ kinh thành đến bờ biển chỉ có mấy trăm dặm đường đất, Ngô úng Hùng chẳng cần dè dặt sức ngựa cứ việc liều mạng phóng một mạch tới nơi.

Vi Tiểu Bảo khen:

- Phải lắm! Phải lắm! Trương đại ca liệu việc như thần, quả đáng tài làm tướng.

Trương Dũng thấy gã đổi giọng kêu mình bằng đại ca lại nức nở khen tài thì trong lòng khoan khoái vô cùng.

Vi Tiểu Bảo quay lại hạ lệnh:

- Phái ngay một đội Kiều Ky Doanh ra lệnh cho thủy sư ở Đường Cô phải lập tức phong tỏa cửa biển, bất luận thuyền bè nào cũng không được ra khơi.

Một viên tham lãnh vâng tướng lệnh lãnh binh đi ngay.

Đoàn quan quân đi chưa được bao lâu lại thấy xác hai con ngựa chính là ngựa Vân Nam.

Trương Dũng cả mừng nói:

- Đô thống đại nhân! Vương phó tướng quả nhiên đã rượt trúng đường.

Vương Tiến Bảo mặt mày cau có, ra chiều rất buồn bã.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Vương tam ca? Tại sao tam ca có vẻ không vui?

Vương Tiến Bảo tự hỏi:

- Ta có đứng ở hàng thứ ba đâu mà y gọi ta bằng tam ca?

Ngoài miệng hăn đáp:

- Những ngựa ở Vân Nam do tiểu tướng nuôi dưỡng đều được lựa chọn rất kỹ, hàng ngàn con mới có một con trúng cách, khi nào lại ỉa phân nát và chết lăn dọc đường? Dù cho Ngô úng Hùng có bắt chúng chạy hết sức cũng chẳng thể vô dụng đến thế được. Hỡi ôi! Thật là đáng tiếc! Thật là đáng tiếc.

Vì Tiểu Bảo biết hăn thương tiếc ngựa, không dám kể chuyện cho ngựa ăn bã đậu pha thuốc độc một cách lén lút, liền kiếm lời an ủi:

- Tên tiểu tử Ngô úng Hùng chỉ cần tháo chạy thoát thân, làm chết bao nhiêu ngựa tốt, uống phí một phen tâm cơ của tam ca. Con mẹ nó! Thằng lỏi đó thật không phải giống người.

Vương Tiến Bảo hỏi:

- Tại sao đô thống lại kêu tiểu tướng bằng tam ca? Tiểu tướng không dám đâu.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Trương đại ca, Triệu nhị ca, Vương tam ca, Tôn tứ ca, tiểu đệ cứ coi vị nào râu bạc nhiều kể là lớn tuổi.

Vương Tiến Bảo nói:

- Té ra là thế! Cả nhà Ngô Tam Quế đều là phường đốn mạt, dùng binh mà không thương tiếc lừa ngựa, chắc chúng đến hồi mạt vận.

Hắn nói rồi không ngớt thở dài sườn sượt.

Lại thấy ba con ngựa nữa chết nằm lăn bên đường, càng về sau càng gặp nhiều xác ngựa.

Trương Dũng nói:

- Đô thống đại nhân! Ngựa của Ngô ứng Hùng ăn phải cái gì đi tiêu phân nát rồi không chạy được nữa. Ta phải đề phòng hắn bỏ ngựa tìm vào thôn trang ẩn lánh.

Vì Tiểu Bảo lại tán dương:

- Việc gì tam ca cũng tiên liệu được hết, tiểu đệ tâm phục lắm.

Gã liền truyền lệnh cho bọn Kiêu Kỳ Doanh vừa rượt theo vừa lục soát.

Quả nhiên chỉ rượt thêm mấy dặm nữa, bỗng đội Kiêu Kỳ Doanh ở mé Bắc lớn tiếng reo:

- Bắt được Ngô ứng Hùng rồi!

*** vietkiem.com ***